

Diumenge de Rams (B)

Text de l'Evangelí (Mc 14,1—15,47): Quan faltaven dos dies per a la festa de Pasqua i dels Àzims, els grans sacerdots i els mestres de la Llei buscaven la manera d'apoderar-se amb astúcia de Jesús i matar-lo. Deien: «No ho fem durant la festa, no fos cas que el poble s'avalotés».

Jesús es trobava a Betània, a casa de Simó el Leprós. Mentre era a taula, vingué una dona que duia una ampolleta d'alabastre plena d'un perfum de nard autèntic i molt costós. La dona trencà l'ampolleta i buidà el perfum sobre el cap de Jesús (...). Judes Iscariot, un dels Dotze, se n'anà a trobar els grans sacerdots per a entregar-los Jesús. Ells, en sentir-ho, se'n van alegrar i prometeren de donar-li diners. I Judes buscava la manera d'entregar-lo en el moment oportú.

El primer dia dels Àzims (...), arribat el capvespre, Jesús vingué amb els Dotze. I mentre eren a taula, tot sopant, Jesús digué: «Us ho asseguro: un de vosaltres em trairà, un que menja amb mi» (...). Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donà. I digué: «Preneu: això és el meu cos». Després prengué una copa, digué l'acció de gràcies, els la donà i en begueren tots. Els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tothom (...)». Després de cantar els salms, van sortir cap a la muntanya de les Oliveres (...).

Van arribar en un terreny anomenat Getsemaní, i Jesús digué als deixebles: «Seieu aquí mentre jo prego». Va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, i començà a sentir esglai i abatiment, i els digué: «Sento a l'ànima una tristor de mort. Quedeu-vos aquí i vetlleu».

S'avançà un tros enllà, es deixà caure a terra i pregava que, si era possible, s'allunyés d'Ell aquella hora. Deia: «Abba, Pare, tot t'és possible; aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols» (...).

Es presenta Judes, un dels Dotze. L'acompanyava un grup de gent armada amb espases i garrots, que venia de part dels grans sacerdots, dels mestres de la Llei i dels notables. El qui el traïa els havia donat aquesta contrasenya: «És el qui jo besaré: deteniu-lo i emporteu-vos-el ben custodiat». Tot seguit se li va acostar i li digué: «Rabí!». I el besà (...).

Llavors es van endur Jesús a casa del gran sacerdot i s'hi reuniren tots els grans sacerdots, els notables i els mestres de la Llei. Pere el va seguir de lluny fins a dintre el pati de la casa del gran sacerdot i s'estava assegut amb els guardes, escalfant-se vora el foc. Els grans sacerdots i tot el Sanedrí buscaven una declaració contra Jesús per condemnar-lo a mort, però no en trobaven cap (...). Llavors el gran sacerdot va anar cap al mig i preguntà a Jesús: «(...) ¿Tu ets el Messies, el fill del Beneït?». Jesús respongué: «Sí, sóc jo (...)».

Aleshores el gran sacerdot s'esquinçà els vestits tot exclamant: «Per què necessitem més testimonis? Vosaltres mateixos acabeu de sentir la blasfèmia! Què us en sembla?». Tots van sentenciar que mereixia pena de mort (...).

Mentrestant, Pere era a baix, al pati. Arriba una de les criades del gran sacerdot i, en veure'l allà escalfant-se, se'l queda mirant i li diu: «Tu també hi anaves, amb el Natzarè, amb Jesús». Però ell ho negà: (...) es posà a maleir i a jurar dient: «Jo no conec aquest home de qui parleu!». A l'instant va cantar el gall per segona vegada. Pere es va recordar d'allò que Jesús li havia dit: «Abans del

segon cant del gall, m'hauràs negat tres vegades». I va esclatar en plors.

Tot seguit, en despuntar el dia, els grans sacerdots, amb els notables i els mestres de la Llei i tot el Sanedrí, van prendre un acord. I després de fer lligar Jesús, se'l van endur i l'entregaren a Pilat (...). Pilat els deia: «Però quin mal ha fet?». Ells cridaren encara més fort: «Crucifica'l!». Pilat, volent aconseguir la gent (...), va entregar Jesús, després de fer-lo assotar, perquè fos crucificat.

Els soldats se'l van endur a l'interior del palau, és a dir, al pretori, i convocaren tota la cohort. Llavors el vestiren de porpra, li cenyiren al cap una corona d'espines que havien trenat (...). Acabada la burla, li tragueren la porpra, li posaren els seus vestits i se l'endugueren fora per crucificar-lo (...).

El van crucificar i es repartiren els seus vestits (...). Eren les nou del matí quan el crucificaren. El rètol on constava la causa de la seva condemna deia això: «El rei dels jueus». Juntament amb Ell van crucificar dos bandolers, l'un a la seva dreta i l'altre a la seva esquerra. Els qui passaven per allí l'injuriaven (...). Arribat el migdia, es va estendre per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la tarda. I a les tres de la tarda, Jesús va cridar amb tota la força: «Eloí, Eloí, ¿lemà sabactani? —que vol dir: ‘Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?’» (...). Jesús llançà un gran crit i va expirar.

Llavors la cortina del santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix. El centurió, que estava enfront d'Ell, quan veié la manera com

havia expirat, digué: «És veritat: aquest home era Fill de Déu» (...).

Fou Jesús un revolucionari polític? (controvèrsia sobre el "zelotisme" de Jesús)

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)

(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, llegint la Passió, neguem el "zelotisme" al qual les "teologies de la revolució" han pretès adscriure Jesucrist (els "zelotes" eren partidaris de defensar "gelosament" la Llei, àdhuc per la força). De fet, sant Joan —narrant l'expulsió dels mercaders del Temple— afirma que els deixebles, en veure el "zel" de Jesús, recordaren allò que és escrit: "El zel de la teva casa em consumeix".

Jesús, però, ha transformat el "zel" de "servir Déu mitjançant la violència" en el "zel de la Creu"; ha establert el vertader zel: el de l'amor que es lliura. La violència no serveis a la humanitat, sinó a la inhumanitat; la violència en nom de Déu no es correspon amb el seu mode de ser: el seu zel pel Regne de Déu fou completament distint.

—Solament el poder posat baix el criteri i el judici de Déu pot ser un poder per al bé. Jesús té aquest poder en quant ressuscitat. És a dir: aquest poder pressuposa la creu, pressuposa la seva mort.